

Inga spöken denna gång...

En dansk intervju med ett av Sveriges största band

THE HAUNTED

Text: Caj Källmalm
Foto: Olle Carlsson,
Pressens bilder
Utförd: 2011-02-14

Étt
sven-
skt band
som
vun-
nit
stora
framgångar
och allra störst här
på hemmaplan. Alla
medlemmar är svenska,
utom en - den anonyma
trummisen. Därför
tänkte vi på Hal-
lowed lyfta fram
den enda icke-
svensk som gömmer
sig där längst bak
bakom trummorna.
Vi ger er Per Möller
Jensen:

Född och boende i Danmark har Per Möller Jensen spenderat större delen av sin musikaliska karriär i metalband som spelar i den tyngre klassen. Han har spelat i dem danska banden Invocator och Konkhra innan han kom till Sverige och The Haunted där han varit i bandet sedan bandets andra skiva - 'The Haunted Made Me Do It' från 2000.

Jensen har även gjort ett inhopps på Nightrages skiva 'Sweet Vengance' och har två gramprispriser tillsammans med The Haunted att skylta med.

Per Möller Jensen bor i Köpenhamn och är således den enda i The Haunted som inte bor i Sverige, han är inte heller svensktalig - även om han verkade förstå mig väldigt bra i alla fall.

Det kan tyckas vara ganska knäppt att vi som svensk press inte pratar med någon av de 80% svenska medlemmarna, men hur kul är det? Det är roligare att få ett lite rikare perspektiv på saker.

Historien om The Haunted

Göteborgsbandet The Haunted bildades ur spillror av legendariska At The Gates (med Anders och Jonas Björler på bas respektive gitarr samt Adrian Erlandsson på trummorna därifrån) fast med den galne Peter Dolving på sång och Patrik Jensen på gitarr.

Dolving som har en minst sagt märklig biografi att redogöra för som ravearrangör, rock-

klubbsstartare och alltypssångare med band som Mary Beats Jane och Peter Dolving Band utöver The Haunted. Men Dolving lämnade bandet redan efter första skivan, som enkelt och bekämt bara kallades 'The Haunted' och såg sedan sitt forna band gå och plocka hem hela två gramisar på lika många skivor innan han återvände till bandet (och efter det har inte bandet fått några nya gramisar).

Vårt intervjuobjekt för dagen, trummisen Per Möller Jensen kom in i The Haunted i samband med att bandet ersatte Adrian Erlandsson (som tog sig vidare till Cradle of Filth) och Dolving, som ersattes med Finske Marco Aro. I denna uppsättning blev bandet alltså belönade med totalt två gramisar i kategorin bästa hårdrock för både 'The Haunted Made Me Do It' och 'One Kill Wonder' som släpptes 2000 respektive 2003.

När Aro plötsligt lämnade bandet hösten

>>

2003 kom Dolving tillbaka in i bandet och fastslog den banduppsättning som varit kvar sedan dess och släppt skivorna 'rEVOLVER' (2004), 'The Dead Eye' (2006) och 'Versus' (2008) samt liveskivan 'Road Kill' (2010). Nu i mars släpper bandet sin sjunde fullängdare (den fjärde i nuvarande uppsättning och sjätte med Per Möller Jensen på trummor), vilket hela bandet känner är den första skivan som allting verkligen sitter på plats, den första skivan där alla pusselbitarna ligger rätt och bandet förfinat sin musik till perfektion.

Låtskrivningsprocessen

Så, hur går det till när ett band provat alla knep och slutligen hittar det sätt som ger perfekta skivor? Ja, i The Haunted's fall är lösningen att sälja replokalen och istället ta den tiden på sig som en skiva verkligen behöver för att bli det den bara ska bli.

- Ja, vi har provat olika metoder men till denna skiva har vi gjort helt annorlunda mot tidigare, börjar Jensen med sina mörka, danska stämman. Den här gången är skivan fylld med låtar skrivna som låtar och inte låtar som är skrivna som sammansatta fragment. Vi har utnyttjat tekniken och spelat in det vi skrivit som mp3s som vi skickat runt och

låtit växa fram. Tidigare har det varit att man gjort något och satt ihop det med något annat och sådär. Till den här skivan har vi istället oftast börjat med en refräng som vi sedan skrivit verser och resten utifrån detta när vi fått till refrängerna riktigt bra och gjort saker som arrangemang och den biten sist av allt.

Det Jensen framförallt lägger extra stor vikt på att poängtera är hur bra det är att dem inte samlats i en replokal där det blir som att varje person får offentligt redovisa vad den kommit fram till utan att man genom sina musikfiler nu gett allt material chansen att komma till sin rätt.

- Det är så lätt när man är där allihop att man kanske gör något fel när man spelar upp det eller att man dömer ut materialet efter en sekund för att det börjar likt något annat eller vad som helst. På det här sättet har det blivit att vi lyssnar ordentligt under några dagar, kanske en vecka, på allt och därefter kommer med för-

slag, kritik och åsikter. När man är där i replokalen blir det lätt onödiga påfrestningar, irritation och missförstånd som verkligen är onödigt att utsätta bandet för.

Inspelningsprocessen

The Haunted repar alltså inte tillsammans, utan var och en på sitt hörn med sin dator. Men i studion måste dem väl ändå samlas?

- Inte nödvändigtvis, men till att börja med brukar vi samlas och spela in hela skivan till en sorts demo där vi alla spelar tillsammans som grupp - ungefär som live. Sedan tar vi med oss varsin kopia av denna "demo" när vi går till studion och spelar in våra separata delar för då blir det som alla har ett färdigt material att utgå ifrån. Det blir lättare så, speciellt för oss i rytmsektionen som påbörjar skivan.

Det här är alltså något nytt till denna skiva, tidigare har det

THE HAUNTED

mest fungerat som för vilket annat band som helst där man repar i replokalen, går till studion och spelar in i turordning innan man sätter sig och tittar över axeln på producentens och hans medarbetares jobb med att sätta ihop skivan. Jensen berättar att bandet inte ens försöker lägga sig i mixningen längre.

- Nej, men man har ju hyrt in en producent av en orsak. Vi lägger oss inte alls i mixningen, vi släpper den eftersom det lätt blir samma sak som i replokalen om man är där på plats och stressar dem som jobbar med skivan och lägger sig i deras arbete. Som det gamla talesättet - för många kockar i samma kök blir ingen bra soppa.

Så ni har inga åsikter alls i slutproduktionen?

- Det är klart vi får lite mixpromos som vi kan kommentera och komma med åsikter om, men det

är allt och efter dem är det klart.

Den producent de lägger sin skiva i händerna på är för tredje albumet i rad danske Tue Madsen, som även hjälpt band som Mnemic, Ektomorf och Hatesphere. Madsen har alltså producerat de senaste tre skivorna med The Haunted och Jensen har idel goda ord att säga om sin landsman.

- Det fungerar väldigt bra och vi gillar att jobba med Tue. Vi tjobbar bra ihop och är nöjda med hur det är nu!

Tidigare producenten Fredrik Nordström (som också producerat tre av bandets skivor) är med andra ord inte aktuell att återanlitas som det ser ut, även om Jensen aldrig säger detta rakt ut.

Resultatet

- Jag är bara nöjd. Första gången jag hörde skivan kände jag mig verkligen bara nöjd.

Ja, resultatet av allt hårt slit med att skapa skivan på detta nya sätt var precis vad Jensen hade hoppats på. När han fick

slutprodukten och spelade den för första gången kände han bara att det var precis den skiva han ville höra.

- Ja, det är första gången jag bara kände att allt satt på plats. Allt var som det skulle vara och när det är så blir man bara så jäkla nöjd. Det fanns absolut ingenting jag störde mig på, så som det annars brukar vara. Det brukar alltid vara någonting men nu kände jag bara 'fy fan vad bra!', det är något man önskat så länge för det finns så mycket i den här godispåsen som det här bandet är och det var på tiden att vi fick fram vår fulla potential.

Ja potentialen kommer verkligen till sin rätt här. The Haunted har pga sin ganska tydliga fot i thrash metalen på bandets två första skivor hamnat i det epitetet och inte lyckats ta sig ur folks ständiga kopplande av dem dit. Med den här skivan bör det inte längre finnas någonting kvar som hänger kvar bandet vid detta. Det finns egentligen inget som drar tankarna specifikt till thrash metal - i min recension kallar jag dem t.ex. för "någon form av melodios metal av hårdare slag" och Jensen går ett steg längre ändå.

- Jag tycker inte alls det låter som ett typiskt metalalbum. Inte thrash metal och inte så mycket som någon specifik metal. Det låter inte som något annat band

>>

Photo By Olle Carlsson / www.ollecarlsson.se

för vi har inget att göra med andra band. Vi samarbetar inte med några andra band eller allierar oss - vi gör vår musik så som vi vill göra den och det som skiljer 'Unseen' från resten är känslan. Det är metal, så mycket kan väl alla konstatera, men vilken metal kvittar helt för det är känslan som är det viktiga. Den här skivan har en egen identitet, den passar inte in bland dem identiteter folk vill sätta på oss med thrash metal eller what ever.

Låtarna

Första låten på 'Unseen' har den något kaxiga titeln *Never Better* och vad är väl en bättre låt att öppna sin bästa skiva med än en som har den titeln?

- Jag förstår hur du tänker och hur det låter, börjar Jensen en aning road, men det är inte alls så det var tänkt. Men visst låter det lite kaxigt, lite som ett statement och något som vi kunde ha tänkt på, men det var ren slump att det blev så. Vi hade inte bestämt låtordningen i förväg och det är inte vad låten handlar om - att vi är bättre än någonsin, men en rolig slump.

Och det är något som återkommer - skivan slutar t.ex. med låtarna *All Ends Well* och *Done*, som dock enligt Jensen inte heller var planerade att sitta sist - dem bara hamnade där.

- Ja, det är lite slumpartat att låtarna hamnade där dem hamnade, men vi hade fler låtar ock-

så, alltså fler än dem som sedan hamnade på skivan eftersom de inte passade in riktigt o.s.v. Det är ren slump att det blev en så rolig placering på låtarna att man kan läsa in mer i det.

Vilka låtar är du annars mest nöjd med?

- Oj... *No Ghost* gillar jag. Den har jag gillat sedan första gången jag hörde den. Jag är mycket för thrash metal och även blues, och den låten känns som den blandar dem ingredienserna ganska bra. Mycket tyngd och kraft men samtidigt lite bluesigt. Sedan gillar jag *Disappear* som är lite mer spontan också. Och även *Catch 22* och *All Ends Well*.

Teman

Per Möller Jensen är måhända dansk och trummis, men likväl en stor del av *The Haunted* och även om han inte är direkt involverad i textskrivningen till låtarna bör han vara mer än nog kapabel att veta huruvida 'Unseen' är skriven med något specifikt tema i åtanke.

- Det är olika teman på alla låtarna, börjar han. Det finns

ingen direkt röd tråd eller så utan skivan är som jag sa tidigare en sammansättning av låtar i slumpmässig ordning efter vad som lät bäst, så det är lite olika saker som texterna handlar om.

Kan du ge några exempel?

- Tja, vi kan ta t.ex. *Catch 22* som handlar om de moderna idealen i samhället nuförtiden. Det är ju så himla sjuka ideal där vi hela tiden

ska ha mer och mer och hur vi än gör så blir det fel och det resulterar i att vi mår dåligt. Idealen blir för stora och dem växer hela tiden, det är nästan ingen som inte påverkas av dem längre. Man ska se bättre och bättre

ut, ha mer saker, vara smal o.s.v. Sedan *No Ghost* handlar typ om det motsatta - att inte ha några "hjärnsnöken" utan gå sin egen väg och göra och vara som man själv vill.

Det finns dock låtar med liknande teman, som t.ex. *City* vars tema liknar det i *Catch 22*.

- Ja, dem påminner lite om varandra. *City* handlar om städer som koncept, du vet där allting bara växer och växer och blir större och större. Mer och

Det är ju så himla sjuka ideal där vi hela tiden ska ha mer och mer och mer och hur vi än gör så blir det fel"

The Haunted känner pressen

THE HAUNTED

>>

Photo By Olle Carlsson / www.ollecarlsson.se

Photo by Olle Carlsson / www.ollecarlsson.se

Photo by Olle Carlsson / www.ollecarlsson.se

THE HAUNTED

mer folk, mer och mer ideal som ska uppfyllas. Det är löner, krediter, ideal och storstadsintressen - och allt det ebbar bara ut i någon form av melankoli.

Ocean Park som kommer precis före *City* kallar Jensen för ett fönster - The Haunted's första "interlude" - ett mellanspår som gör att man kan hämta andan lite inför fortsättningen.

När allt kommer omkring

'Unseen' är måhända precis vad The Haunted ville göra, precis vad Per Möller Jensen ville höra och vad The Haunted kunde göra men aldrig lyckats med tidigare... men vad är det egentligen?

- Jag skulle vilja säga att det är en skiva av ett fullständigt välutvecklat heavy metal band. Det är en skiva som har pondus, bra skrivna låtar och mycket att bjuda på. Jag skulle vilja sticka ut hakan och säga att det är ett komplett album - absolut inget album i mängden. Det sticker ut från resten, men det är så The Haunted är. Vi är inga som spelar säkert - vi gör så som vi vill och det är då det blir så här bra.

Kommer ni få en till grammis med denna skiva, tror du?

- Det borde vi få. Jag tycker att vi förtjänar det.

Onekligen. Det är uppenbart att Jensen känner att han och The Haunted lyckats ta sig ifrån massan och bli något eget, men jag kan inte låta bli att ändå fråga om det som blivit lite av bandets slogan: "No false pride, no fashion, no fake set of values". Vad menar egentligen The Haunted med detta?

- Nej men det är väl ungefär det vi står för. Vad The Haunted går ut på - vi är vad vi är, vi är artister och vi spelar musik. Det är det vi gör. Vi är inte ute efter att spela en speciell typ av musik eller vara någon form av idealtyp för en viss genre, vi vill bara göra vår grej. Det finns liksom ingen eller inget som påverkar oss mer än vi själva och gillar du det så skitbra - lyssna på oss då. Gillar du det inte så är det också helt okej, det är bara att inte lyssna. Men det finns så många som gör en så stor sak av det, som ska tycka en massa saker om det vi gör och vad vi borde göra.

Skivomslag och sånt

Intervjun börjar lida mot sitt slut och min halvtimme med Jensen har gått så fort att jag t.o.m. drar över tiden med en stund - men jag kan inte hålla mig från att fråga vad dem röda fjärilsvingarna på skivomslaget till 'Unseen' ska föreställa. Är det någon form av symbolik i det?

- Nej, det skulle jag väl inte säga. Skivomslaget är bara en rent visuell sak - som ett visuellt uttryck och står egentligen inte för något speciellt. Det är vad det är helt enkelt. Ett på många sätt typiskt och traditionellt The Haunted-omslag som inte betyder något utan bara är där för att se bra ut.

Vad symboliserar ett The Haunted-omslag, tycker du?

- Jag vet inte... enkelhet, tror jag. Att det är rent, enkelt och på något sätt öppet för flera åsikter och tolkningar. Det behöver inte finnas någon döskalle eller annan typisk hårdrockssymbol - det räcker med att det talar sitt tydliga språk, det behöver inte gå till överdrift.

>>

Vilken The Haunted-skiva har snyggast omslag?

- Jag skulle nog vilja säga första skivan. Det är så rent och enkelt, det behövs inte mer. Kanske denna också. Det finns ett rent uttryck i det.

Jensen har fler intervjuer att vandra vidare till, men innan vi avslutar vill han hälsa detta till dig och alla andra som läser:

- Jag hoppas ni ger albumet en ärlig chans. Den kan behöva några lyssningar innan den sätter sig, men efter att den vuxit in är jag säker på att ni kommer älska den! Det är ett stort steg för bandet, vi är bättre än någonsin!

- Sedan vill jag även säga att ni inte ska hänga upp er på en

massa småsaker och skit som inte betyder något - tänk efter och var er själva.

Jensen pratar också något om naturen och miljön, men där börjar danskan bli lite väl bred så det förstod jag inte så mycket av - men jag tyckte det lät som att han propagerade för att sluta upp med det överdrivna konsumerandet - lite som temat i *Catch 22* och *City* - det slutar bara med ångest och att man mår dåligt.

Vad händer nu?

Den 21:a mars 2011 släpps (eller släpptes om du läser detta efter det datumet) 'Unseen' och Jensen och hans bandkompisar har

redan i februari en full agenda för hela våren, sommaren och hösten.

Under våren blir det mest skandinavispelningar med stopp i Norge, Finland, Sverige och Danmark, förstås. Sedan åker bandet vidare ut i Europa och Asien innan de kommer till sommarens alla festivaler där Sweden Rock och Peace & Love sticker ut som de mest intressanta i Sverige. Till hösten är inte allt klart ännu, men då lutar det starkt åt Amerikahållet för The Haunted.

Sedan blir det väl kanske en grammisgala i Sverige efter nyår. Vi får se...

Fixxxer

The Haunted Unseen

Century Media/Triada
Liknande band: At the Gates,
Hypocrisy, Beyond the Embrace
HHHHHHH

1. Never Better
2. No Ghost
3. Catch 22
4. Disappear
5. Motionless
6. Unseen
7. The Skull
8. Ocean Park
9. The City
10. Them
11. All Ends Well
12. Done

Line-Up:

Peter Dolving – Vocals
Anders Björler – Guitar
Jonas Björler – Bass
Jensen – Guitar
Per Möller Jensen – Drums

Discography:

The Haunted (1998)
The Haunted Made Me Do It (2000)
One Kill Wonder (2003)
rEVOLVER (2004)
The Dead Eye (2006)
Versus (2008)

Credits:

Tue Madsen (prod.)

The Haunted Online:

www.the-haunted.com
www.myspace.com/thehaunted
www.centurymedia.de

När Daniel Silfver fortfarande var på vår tidning hamnade The Haunted utslutande hos honom. Det kan nog ha varit ett misstag från min sida att inte kolla upp dem tidigare. The Haunted har alltid funnits där vid sidan om mig, deras debut kom ungefär samtidigt som jag började lyssna på hårdrock och trots att jag alltid varit medveten om bandet har jag - handen på hjärtat nu - aldrig hört en enda låt med The Haunted förrän jag startade denna.

The Haunted har vunnit två grammisar för bästa hårdrock i början av 00-talet och i samband med detta fick de även många fans bland folk som normalt kanske inte lyssnar så mycket på hårdrock. De var definitivt ett av Sveriges tio största hårdrockband under förra decenniet och populariteten har hållit i sig ganska bra genom åren. Förra året förbandade de åt Slayer och med 'Unseen' på skivhyllorna från och med 21: a mars kommer The Haunted ta över Sverige och världen i år med spelningar på bl.a. Sweden Rock Festival och Peace and Love - Sveriges två viktigaste festivaler för ett band som The Haunted. Men kommer 'Unseen' att lyckas ta över Sverige och världen?

När man slår på 'Unseen' möts man av låten *Never Better* som direkt sätter tomter i huvudet på mig. Är det här verkligen det bästa The Haunted någonsin varit? Jag har ingen aning, som jag skrev tidigare har jag inte hört The Haunted tidigare, men nog är det en bra låt. Hård, aggressiv, snabb och melodios. Men det blir bättre. *No Ghost* och *Catch 22* är redan dem bättre än *Never Better* och när vi kommer till *Disappear*, *Motionless* och titelspåret *Unseen* blir den här skivan som bäst. Peter Dolving sjunger som fullständigt besatt - han spottar ur sig sången samtidigt som den ändå blir melodios och han låter riktigt på bettet. Det är på något sätt skrikigt blandat med klarsång, men inte riktigt så enkelt. Ibland får han fram orden så snabbt att det nästan är skrämmande - det är nästan i samma tempo som BBCs formel 1 kommentator Martin Brundle som kan rabbla 100 ord på 5 sekunder. Ibland är det precis tvärtom - som att någon sänkt tempot på honom och spelar sången i slow motion. Oftast är det dock klarsång eller genretypisk sång, dvs någon form av skriksång, även om det är väldigt blandat.

Även instrumentalt är det väldigt rikt.

Det är fantastiskt njutbart när de tonar ner allt utom gitarrerna eller när de släpper in elektronik i smeten. Tempot instrumentalt är oftast snabbt och tyngden är oftast i den hårdare klassen, vilket inte alltid är sanningen med sången. Men det låter bra ihop, bandet får det att fungera - dels på grund av att det instrumentalt låter bättre. Dels på grund av att det vokalt låter bättre. Men också på grund av att det mixats bättre och att produktionen är hundra gånger bättre. Ljudkvaliteten är fantastisk! Känslan i det hela är slående. Skivan har det där stinget jag alltid efterlyser i skivor - den tar tag i dig, ruskar om dig och kastar bort dig elva mil norrut så att du landar i ett sagorike fyllt med onda sheriffer och drakar.

Låtar som sticker ut finns det gott om men jag fastnar verkligen extra mycket för den femte - *Motionless*. Den bjuder verkligen på något utöver det vanliga - utan tvekan årets låt så här långt. Men ska ni välja ut låtar till era iPods tycker jag egentligen inte det finns någon som är så dålig att den bör väljas bort. Däremot kan man ju skippa *Ocean Park* om man köper skivan låt för låt eftersom den bara är 50 sekunder lång och med andra ord långt ifrån valuta för pengarna. Men det är inte bara ett fånigt mellanspår med någon fånig hoppetossa som dansar runt med jokershatt och flöjt i knappa minuten som det hade varit om det var *Rhapsody of Fire* som hade gjort den - men den är akustisk och ganska lågmäld så där har ni mitt hopp tips - ska ni skippa en låt är det *Ocean Park* men bara för att den inte ger valuta för pengarna vid köp av låt för låt.

The Haunted är långt ifrån den thrash metal det står överallt att de var från början (jag vet fortfarande inte hur mycket av det dem var men idag är dem i alla fall inte mycket av det) utan nu istället någon form av melodios metal av hårdare slag, mer specifik än så är det svårt att vara. The Haunted anno 2011 är mogna, välarrangerade och otroligt skickliga musiker. Och de levererar, med högsta kvalitet.

Det här är den bästa skivan jag hört från 2011 så här långt. En skiva som garanterat kommer ligga kvar på topp 10 året ut och som jag lär spela mycket framöver. Jag rekommenderar er att göra detsamma. Kommer 'Unseen' att kunna ta över Sverige och världen? Ha! Vilken fråga! /Caj Källmalm